

Københavns Iste Valgkreds (Wulff) mener uden videre at kunne sige, at hvad der staa paa § 27, er til Dels slet ikke Udgifter, der burde staa paa denne Paragraf, men Udgifter, der godt kunne lægges over paa § 6 eller rettest burde lægges over paa § 6. Som Forholdene nu en Gang ere efter de Regler, som man efter bedste Skønnende og efter en samvittighedsfuld Overvejelse i det enkelte Tilfælde fra Statsbanebestyrelsens Side har kunnet skabe, er det netop Udgifter, som skulle staa paa § 27. Selvfølgelig er der skønsmessige Indvendinger, der kunne gøres, thi Opgørelsen er jo, som man vil se af Reglerne, paa flere Steder gjort afhængig af et Skøn. Men man maa gaa ud fra, at ogsaa netop Statsbanebestyrelsen er i Stand til virkelig at skønne paa dette Punkt, og man maa derfor sige, at saadan som Forholdene nu en Gang ere i Øjeblikket, og efter de formelle Regler, der en Gang bestaa, ere Statsbanernes Aktiver efter bedste Ævne ansatte til den Værdi, de have, og efter bedste Ævne har man søgt at dele Beløbene efter, om de skulle staa paa § 27 eller paa § 6. Det er jo et Spørgsmaal om disse Udgifters Væsen, om det er Kapitaludgifter, Udgifter, som ikke ere egentlige Udgifter, men betegne en Formuebevægelse, eller om det er Udgifter, som ere egentlige Driftsudgifter, det vil sige Udgifter, som gaa med i det enkelte Aar, medens de andre Udgifter ere saadanne, der først afkaste deres Udbytte i en Aarrække. Derfor er det ogsaa ganske urigtigt, naar det ærede Medlem som Eksempel paa det forkerte, der skulde være deri, nævnede, at Udgifter med den samme Titel finder han baade paa § 27 og paa § 6, og det ærede Medlem lod sig af sin ærede Sidemand forlede til at betegne dette som ganske meningsløst. Det er ingenlunde meningsløst, det er kun det ærede Medlem, der aabenbart ikke har forstaaet Meningen med det. Det er netop et Omraade, der er anført i de Regler, som gælde her. Det hedder i Reglerne saaledes: „Det foran fremsatte bør ikke være til Hinder for. . . . — det, som er fremsat, er dette, at man har fundet paa en vis Modifikation for af rent praktiske Grunde ikke at faa alt for besværlige Udregninger, hver Gang man skulde bestemme, hvad der skulde paa § 6 og paa § 27, og saa hedder det, at netop i visse særlige Tilfælde, hvor det har særlig Betydning, vil man følge den mere korrekte Regel — det hedder altsaa derom: „Det foran fremsatte bør ikke være til Hinder for, at navnlig en større Udgift bliver fordelt mellem Anlæg og Drift i Overensstemmelse med den principielt rette

Fremgangsmaade, saafremt dette i det givne Tilfælde kan ske uden Vanskelighed. Derfor er der under nærværende Konto som B. opført en Del af det Beløb, som for Finansaaret 1903—04 søges bevilget til Forstærkning af Overbygningen paa den jydsk Vestbane, idet Fordelingen er foretaget saaledes, at Formueforøgelsen føres paa § 27 og debiteres Anlægskapitalen, medens den Del af Beløbet, der maa betragtes som en Fornyelsesudgift, bæres af Driftsbudgettet (jfr. nedenfor)”. Det er netop det, som ogsaa er sket paa dette Budget. De ville se, at det er netop Udtryk for Statsbanebestyrelsens samvittighedsfulde Overvejelse af, hvilke Udgifter der er af den Art, at de bør føres op paa § 27, og hvilke Udgifter der er af den Art, at de bør føres op paa § 6.

Ogsaa paa andre Punkter viser det ærede Medlem sig ude af Stand til at kritisere dette Budget, fordi han ikke synes fuldt ud at forstaa det. Saaledes har det ærede Medlem beskæftiget sig med, at der var visse Udgifter, som ikke skulde være med, men dog stod der. Der var f. Eks. Ekspropriationsudgifterne, der, som det ærede Medlem sagde, bestod mest af Frokoster, og det var ikke et Aktiv, som kunde lægges op paa Statsbanerne. Der gør det ærede Medlem sig skyldig i en stor Misforstaaelse. Thi det kommer i en vis Forstand ikke an paa, hvad Pengene blive brugte til, men hvad Statsbanerne faa for Pengene, og Statsbanerne faa for disse Frokoster et Aktiv, det vil sige, Statsbanerne faa et Grundstykke, og til Anskaffelsesomkostningerne ved dette Grundstykke hører foruden selve Købesummen ogsaa alle de andre Udgifter, retslige Udgifter, Stempelafgifter o. s. v., hvad der nuløber paa, og som man maa bogføre som udgivne i Anledning af enhver saadan Anskaffelse, og dertil hører ogsaa Ekspropriationsomkostningerne, og det er da irrelevant, om man har spist Frokost for dem eller ej. At dette er rigtigt, vil det ærede Medlem kunne indse deraf, at hvis man byggede et Hus eller en Banegaard og i Stedet for at give Arbejderne Penge underholdt dem med Naturalydelse; vilde det ærede Medlem til sin Forbavselse komme til at se, at disse Naturalydelse ogsaa maatte opføres som et Aktiv for Statsbanerne, uagtet de vare spiste og drukne for længe siden. Det, det kommer an paa, er udelukkende, hvad der anskaffes for Pengene, om det er en bestandig Værdi, som skal give sin Afkastning i Løbet af en længere Aarrække, eller om det er en Udgift, som har gjort sin Nytte i det Aar, i hvilket den udgives.